

အင်းလျားစာအုပ်

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ဘယ်သူလာ ကူပါ့မယ်

ဘယ်သူလာ ကူပါမယ်

မိုးမိုး(အင်းလျား)

အပိုင်း ၁

၁

သည်လိုမှန်းသာသိလျှင်ဖြင့် အစက မောင့်အချစ်ကို နွယ် လက်ခံမိမည် မဟုတ်။ မောင့်ကိုသာ မချစ်မိခဲ့လျှင် ယခုလို သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းရသည့် အဖြစ်မျိုး၊ စိတ်နှလုံး ညစ်နွမ်းပင်ပန်းရသည့် အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ကြုံရမည် မဟုတ်။ ယခုတော့ တိမ်တိုက်ဖြူဖြူ ကြားတွင်ပင် မောင့်မျက်နှာကို မြင်ရ လေမလားဟု ဝိုးတဝါး ဖွေရှာမိသည်အထိ နွယ်စိတ်တို့ မတည်မငြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

လေယာဉ်သည် သိမ့်ခါ၍ သွားလေသည်။ တိမ်တိုက်တို့သည် လေဟာပြင် ထဲတွင် နေရာလုကာ တိုးတိုက် ရွေ့လျားနေကြသည်။ တိမ်တို့မှ လွတ်သည့် အခိုက်တွင် လေယာဉ်တွင်းမှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ နွယ်က ဤ အဖြစ်ကိုပင် လူ့ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်မိ၏။ နွယ်ဘဝသည် တိမ်တို့ ကြားတွင်ပင် ရှိပါသေးကလား။ တိမ်တိုက်ကြားတွင် တိုးဝင်ဖြတ်သန်းဆဲပါ ကလား။

ပြတင်းမှန်ချပ်မှ အောက်ကိုငုံ့ကြည့်မိ၏။ အပြောကျယ်သော ပင်လယ် ပြင်ကြီးသည် စိမ်းညိုရောင်သန်းနေလေသည်။ လှိုင်းတွန့်လေးများသည် ငါးအကြေးခွံသဖွယ် အထပ်ထပ်ဖြစ်၍ နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အရာရာသည် သေးငယ်မှုန်ဝါး၍ နေလေသည်။ ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်တို့ ထိစပ်ရာ သည်ပင် ဝေးလွန်းသဖြင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရ။ ဘယ်ကား

ကောင်းကင်၊ ဘယ်ကားရေပြင် ဟူ၍ ခွဲခြားမရပြီ။ အကယ်စင်စစ်မှု ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်သည်မည်သည့်နေရာတွင်မှ ထိစပ်၍ နေသည် မဟုတ်။

နွယ်နှင့် မောင့်ဘဝကို ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးပမာ နှိုင်းစာခြင်းမပြုလို။ ထိုမျှ အလှမ်းကွာသော ဘဝများဟုလည်း နွယ် မထင်မိ။ ကမ္ဘာမြေတစ်ခု တည်းပေါ်တွင် နေထိုင်ပါလျက် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍ မရသော မိုးကောင်းကင်တမျှ ခြားနားရမည် ဆိုသည်မှာ သဘာဝမကျဟု ထင်၏။ သို့ ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ပေါင်းစပ်ဆုံစည်း၍ မရသည်ကိုမူ နွယ် မသိနိုင် တော့။

လောကထဲတွင် လူဖြစ်လာရခြင်းသည် မိမိအတွက်လား၊ သူတစ်ပါး အတွက်လား ဟု ရင့်ကျက်စွာ တွေးခေါ်မိရလေပြီ။ အလှမ်းမမီသော လူ့လောက၏ သဘောတရားများကို နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းစွာ တွေးတောရ လောက်အောင် နွယ်သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူမဟုတ်သေး။ သို့သော် လူ့ဘဝသည် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော နှလုံးသားကိုပင် အတွေ့အကြုံတို့ဖြင့် ရင့် ကျိုင်းစေသည်ကား အမှန်။

ဖြူလွသော အင်္ကျီနှင့် မိုးပြာရောင်လုံချည်နုကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမ လှလေးက နွယ်လက်တွင်းသို့ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။ "ပူမယ်နော်" ဟုလည်း သာယာညင်းပျောင်းစွာ ဆိုသည်။ ကော်ဖီခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့၏။ မျက်စိမှာမူ မှန်တံခါးအပြင်သို့ ရောက်နေသည်။ စိတ်သည်ကား လေထက်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အတိုင်းအဆမရှိသော လေဟာနယ်အတွင်း ပျံလွင့်၍နေလေသည်။

နုပျိုလန်းဆန်းသည့် ဆယ်ကျော်သက်ကာလသည် လူ့ဘဝတွင်နေပျော် ဆုံးသော အရွယ်ပင် ဖြစ်အံ့ထင်၏။ မိန်းကလေးတို့၏ လှပစိုပြည်ခြင်းသည် လည်း ထိုအရွယ်တွင် အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းလာသည်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အနာဂတ်ကာလ၏ ရောင်ခြည်သည် ပြုံးပြက်ထင်ဟပ်လျက် ရှိချေသည်။ လူ့ဘဝ၏ ဆုံးဖြတ်စီရင်မှုကို မခံရသေးသည့်အရွယ်၊ အရာရာကို မျှော်လင့် နိုင်သေးသည့် ကာလ၊ မုန်တိုင်းမကျခင် သာယာအေးချမ်းနေသည့် အချိန်၊ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် မောင့်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုတော့လည်း ပူပင်သောက မရှိချစ်လိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို နောင်တရသင့်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ဟု မထင်မိတော့။

မရမ်းခြံဘော်ဒါရိပ်သည် နွယ်အတွက် အနာဂတ်ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ရွှန်း လက်နေသကဲ့သို့ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် စူးစမ်းလိုခြင်းတို့ဖြင့် လူ့ဘဝကို စတင် ဝင်ရောက်ရာ နေရာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေမေ့စည်းကမ်းဘောင် အတွင်းမှ ဘော်ဒါအုပ်ဆရာမကြီး၏ အုပ်ထိန်းစောင့်ကြပ်မှု အောက်သို့ ကူးပြောင်း ခိုလှုံခဲ့ရသည့်တိုင် နွယ်အတွက်တော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ ထမင်းပျော့လျှင် ဒေါင်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်တတ်သော မေမေ့ယောက်မ ဘေးမှ ကင်းဝေးခဲ့သလို၊ ညီမငယ်များနှင့် ထဘီအနားကွဲအောင် ဆော့မိ၍ ဖေဖေမသိအောင် ပေါင်တွင်းကြော အလိမ်ခံရသည့် ဝဋ်မှလည်း ကျွတ်ခဲ့ သည်။ သည်မှာတော့ ထုပ်ဆီးတိုးခွင့် ကျည်းသားရိုက်ခွင့် မရှိတော့ သော်လည်း ရွယ်တူချင်းချင်း စကားတွတ်ထိုးကာ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်ရသည်

ကပင်အရသာတစ်ခု။ ဝတ္ထုဖတ်သည်ကို မကြိုက်သော ဆရာမကြီးအလစ်
တွင် ကာတွန်းစာအုပ်ကို ဟန်ပြကာ သီချင်းစာအုပ်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်၍
တိုးတိုး ဆိုကြည့်ရသည်ကပင် ကြည်နူးစရာတစ်ရပ် ဖြစ်၍နေလေသည်။
မေမေသည်ပင် သမီးလေးယောက်ကို စေ့ငုအောင် ရှုကြည့်မနေနိုင်ပါဘဲနှင့်
ဆရာမကြီးသည် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် မနူးမနပ်အရွယ် မိန်းမငယ်ပေါင်း များ
စွာကို အဘယ်မှာလျှင် မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ ရှိနိုင်မည်နည်း။ တစ်ခါတစ်ရံ
သိလျက်နှင့်ပင် မသိကျိုးကျွန် နေလိုက်ရသည် ကလည်း ရှိလေသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်မူ နွယ်သည် ဖေဖေအစ်မ ကြီးကြီးမြတို့ အိမ်သို့
အလည်အပတ် လိုက်သွားခွင့်ရလေသည်။

ရန်ကုန်တွင်တော့ ကြီးကြီးမြသည်သာ နွယ်အားထားရာ။ ဖေဖေသည်
အစိုးရအမှုထမ်းပီပီ အရပ်တကာ နယ်တကာ လှည့်နေရသည်။ မေမေက
လည်း ဖေဖေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သည်မှာ သမီးလေး
ယောက် အရွယ်ရောက်သည် အထိပင်။ သမီးမိန်းကလေးချင်းပဲ ဆိုတော့
လည်း မေမေက သူ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ ထွက်ခွာခွင့်မပြု။ မည်မျှပင်
ကျောင်းတွေပြောင်းရဖန် များ၍ အတန်းတွေ နစ်နာရသည့်တိုင် မေမေ
သည် သူ့သမီးချော လေးယောက်ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံခဲ့။
နောက်ဆုံးတော့ နွယ်သည်ပင်၁၈ နှစ်ပြည့်မှ ကိုးတန်းအောင်ခဲ့သည်။ ၁၀
တန်းဆိုတော့လည်း အရေးကြီးပြီဟု ယူဆကာ နွယ်ပညာရေးကို ဆွေးနွေး
ခဲ့ကြလေသည်။

"မမြတို့လဲ ရှိသားပဲ မအေးသစ်ရယ်၊ ရန်ကုန်သာ ပို့လိုက်ရအောင်ပါ။
သမီးတွေလဲ အသက်ကကြီးပြီး အတန်းက ငယ်နေပြီ။ ကို့ကိုသဘောတော့
အကုန်လုံးပဲ ပို့ထားချင်တယ်"

ဖေဖေသည် မေမေ့ကို ချစ်သည်နှင့်အမျှ မေမေ့သဘောကို လည်း

လွန်ဆန်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေဆန္ဒက သမီးတွေ၏ ပညာရေးကို ဦးစားပေးသည့်တိုင် မေမေ့ကို အလွန်အကျူး ဆန့်ကျင်၍ မပြောပေ။

"ကိုကိုက ဘာသိလဲ၊ မိန်းကလေးတွေရှင့်၊ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်မှ တော်ကာကျတာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုသမီးတွေက အထုံ အအတွေ၊ အင်းလေ မိနွယ်တစ်ယောက်တော့ အတော်လေးလဲ သိတတ်နေပါပြီ၊ ကိုကိုသဘော"

တစ်ဘက်ခန်းမှ စကားသံကို နားစွင့်နေသော နွယ်တစ်ယောက် ဝမ်းသာ လွန်း၍ ညီမငယ် ဆွေဆွေကိုပင် လှမ်း၍ ကိုင်လှုပ်လိုက်မိသည်။ ဆွေဆွေ သည် သူ့ခြင်ထောင်ကို နွယ်ခြင်ထောင်နှင့် ပူးလိုက်ပြီး နွယ်အိပ်ရာသို့ ခေါင်းပြုလိုက်သည်။

"မမနွယ်တော့ ဟန်ကျတာပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ သွားနေရတော့မယ်၊ ဆွေလဲ လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မမနွယ်ရယ်၊ ဆွေလိုက်ချင်လိုက်တာ"

ကျန်ညီမ နှစ်ယောက်ကတော့ ခြင်ထောင်တစ်လုံးစီဖြင့် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ နွယ်သည် ဆွေဆွေ၏ အားကျဝမ်းနည်းဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးကိုကြည့် ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"ဆွေဆွေလဲ ရှစ်တန်း မြန်မြန်အောင်အောင် ကြိုးစား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတန်းကြီးရင်တော့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ရအောင်ပြောပေးမှာပဲ၊ မမနွယ်မ ရှိရင် အိမ်မှာ ဆွေဆွေကျန်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့ ညီမရယ်။ အငယ်တွေကလဲ ရှိ သေးတာ မေမေ့ကို ကူရဦးမယ်လေ"

ဆွေဆွေက သိတတ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

ခြင်ထောင်ကို ပြန်ချကာ ခေါင်းအုံးပေါ် လှဲချလိုက်၏။ ရှည်လျား နက်မှောင်သော ဆံပင်များက နွယ်ကိုယ်ဘေးတွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ မေမေ

သည် ယခုတိုင် သမီးတို့၏ ဆံပင်ကို ဖြတ်တောက်ခွင့် မပေး။ ဆံတိုကုပ်ဝဲ ခေတ်စားသော အချိန်မှာပင် နွယ်ဆံပင်သည် ဒူးဆစ်ကိုကျော်နေ၏။

"မမနွယ်လေ ဆယ်တန်း မြန်မြန်အောင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ မမနွယ် တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ဘွဲ့မြန်မြန်ရမှ ညီမတို့ကို တစ်လှည့် ပြန်ထောက်နိုင် မှာ၊ ညည်းလဲ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ရင် သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကြိုးစား"

နွယ်သည် အနာဂတ်အတွက် စာရင်းဇယားချကာ ကြည်နူးနေလေသည်။ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အဆင်မပြေစရာ ဘာမျှမရှိ။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝကို ကြိုတင်မှန်းဆ တွက်ချက်၍ မရပါဆိုတာ နွယ် မသိသေး။ နွယ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ရှိ၏။ အားမာန်ရှိ၏။ ဖေဖေ မေမေတို့ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့သော အသိတရားနှင့်လည်း နွယ်ကိုယ်ကို ထိန်းထား၏။ သည်တော့လည်း အရာရာသည် အဆင်ပြေလျက် ရှိနေလေသည်။

ဖေဖေနှင့် နွယ်တို့ ရန်ကုန်သွားရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံးသည် နွယ်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ အိပ်ရာခြင်ထောင်မှအစ နွယ်အတွက်အသစ်။ အိမ်ရှိ ပစ္စည်း သစ်သစ်လွင်လွင် မှန်သမျှ နွယ်အတွက်သာ စုပုံပေးကြသည်။ မေမေသည် နွယ်အတွက် ဆေးဝါးပါမကျန် မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအထိ စေ့စေ့စပ်စပ် ဂရုတစိုက် ထည့်ပေးသည်ဆိုတော့ မိခင်တစ်ယောက်၏ ထားရှိအပ်သော မေတ္တာနှင့် ပူပန်မှုကိုပါ နွယ်တိုင်းဆ၍ သိခဲ့ရ၏။ ညီမငယ်တို့၏ စေတနာကိုလည်း နွယ်ကိုယ်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းလေးများ သီးလာသည်အထိ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစွာ ခံစားရသည်။ သည်ဘဝတွင် နွယ်မိသားစု၏ နွေးထွေးသော မေတ္တာကို တုံ့ပြန်နိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်ဟုလည်း နွယ် သန္နိဋ္ဌာန်ချမိလေ၏။

မေမေ့ကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးကာမျှနှင့် ညီမငယ်တို့၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတို့ ခိုမှီကြလေသည်။ ဖြူဝင်းပြည့်ဖြိုးသော မေမေမျက်နှာတွင်

ညှိုးနွမ်းအားငယ်မှုကို မြင်ရလေသည်။ မိန်းမသားတို့၏ ဘဝတွင် မပြောပလောက်သော သံယောဇဉ်ကြိုး တစ်မျှင်သည်ပင် အားအင်တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုတော့ နွယ် ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်မိ။ အိမ်ရှိ လူအားလုံးကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာလာရစဉ် နွယ်ရင်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်မိသည်။ လေယာဉ်ပေါ်အတက်တွင် နွယ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။ နွယ်ဘဝတွင် မျက်ရည်စနှင့် သည်မြေကို ပြန်နင်းရလိမ့်မည်ဟု တော့ မထင်ခဲ့။

"သမီးကလဲ ကိုယ့် ပညာရေးအတွက် သွားရတာများ ငိုနေတယ်လို့"

ဖေဖေက နွယ်ကို အားပေးသည်။ ဖေဖေသည် နွယ်ဘဝကို အဆင့်မြှင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ဖေဖေသည် မထင်မှတ်သော လူ့ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းကိုမူ တွန်းလှန်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ ဖေဖေသည် နွယ်ကို အစ်မဖြစ်သူ ကြီးကြီးမြတ် အပ်နှံခဲ့၏။ ကြီးကြီးမြတ်က နွယ်ကို မရမ်းခြံဘော်ဒါသို့ ပို့ပေးသည်။ ထိုတစ်ဒဂုံ ဘဝလေးသည်သာ နွယ်အတွက် ကြည်နူးစရာ ကဏ္ဍတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မရမ်းခြံတွင် မည်မျှပင် ပျော်စေကာမူ ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင်တော့ နွယ်သည် ကြီးကြီးမြတ်၏ အိမ်သို့ မှန်မှန်ပြန်ရ၏။

ဤသည်မှာလည်း မေမေစီစဉ်ချက်။ မိသားစုဘဝကို နွယ်မမေ့စေရ။ လူကြီးသူမ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ လွတ်မြောက် ခြေဆန့်သွားသောနွယ် မဖြစ်စေရ။ နွယ်သည် မေမေအလိုကျ ကြီးကြီးမြတ် စကားကိုလည်း နားထောင်၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပြန်လာတိုင်း ကြီးကြီးမြတ် မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်စွာနေသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောနွယ်ကို ကြီးကြီးမြတ်က လည်း ချစ်ကြသည်။ နွယ်လာမည့်ရက်တွင် စားစရာတစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ထားစမြဲ။ နွယ်သည် ကြီးကြီးမြတ်၏သားကြီး ကိုကိုကြည်နှင့်အတူ စကားနိုင်

လုရင်း၊ ရန်ဖြစ်ရင်း၊ သီချင်းလု၍နားထောင်ရင်း ကျောင်းအားရက်ကို ကုန်ဆုံးစေလေခဲ့သည်။

သို့သော် မည်မျှပင် လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားသည် ဆို စေကာမူ မိန်းမသားတို့၏ နှလုံးသားသည် အစဉ်ဟင်းလင်းပွင့်၍ နေတတ် ပေသည်တကား။ နွယ်ထံပါးသို့ မောင်သည်မမြင်ရသော လေလှိုင်းများမှ တစ်ဆင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ချေသည်။

"သီချင်းအသစ်တွေလား ကိုကိုကြည်၊ အဆိုတော်က ဘယ်သူလဲ"

"အဆိုတော်လဲ အသစ်ပဲ၊ ကျော်ဝဏ္ဏတဲ"

မောင့်တေးသံသည် အစားမက်သောနွယ်ကို ကျီစယ်နေလေသည်။ နွယ် သည် စားလက်စ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကိုချကာ ကက်ဆက်နားသို့ ထ လာခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ နှလုံးသားကို နူးညံ့စေသော အနုပညာကို တမ်းတစွဲလမ်းမိလေသည်။

သူ့အသံသည် ပီသကြည်လင်၏။ အေးဆေးတည်ငြိမ်၏။ နားထဲသို့ သွဲ့သွဲ့ ပျောင်းပျောင်း ဝင်၍လာသည်။

"အင်း ဖြူမကိုတော့ ပြောပြရဦးမယ်"

ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များကို စိတ်မရှည်စွာ ဖြီးချရင်း ဖြူမကို မှန်ထဲမှ လှမ်း၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဖြူမသည် ခရမ်းရောင်လုံချည်နှင့် အင်္ကျီဖြူကို ဝတ်ကာ ဆံပင်တိုတိုလေးကို လက်ဖြင့်သပ်ချရင်း နွယ်ကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေသည်။

"အသံက အပျိုစားပဲ သိလား၊ မင်မင်းလတ်တို့ စိုးပိုင်တို့ထက် ကောင်း တယ်"

"အေးပါ မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ ဒါပဲပြောနေတာပဲ"

ဖြူမသည် စာအုပ်တစ်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေပေပြီ။ နွယ်သည် ဆံပင်ကို အရင်းမှ သားရေကွင်းဖြင့် နှစ်ပတ်ပတ်ကာ ချည်လိုက်ပြီး ဖြူမနောက်သို့ ကမန်းကတန်း လိုက်သွားရသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဖြူမ နည်းနည်းအူတိုနေပြီဟု နွယ်ထင်သည်။ နွယ် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြူမသည် အတော့်ကို စပ်စပ်စုစုနိုင်သော မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး အဆိုတော်နာမည်ကြီး ဟူသမျှ သူမသိသူမရှိ၊ မိတ်ဆက်ဖူးသည် မရှိ။ အနည်းဆုံး တယ်လီဖုန်း နှင့်တော့ စကားပြောဖူးသည်သာ။ ပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ထုတ်ပြကာ ကြားရသည်မှာအမော။

ယခုဖြူမ အထူးစိတ်ဝင်စားတတ်သော စတီရီယိုအဆိုတော်ကောင်း တစ်ယောက်အကြောင်း နွယ်က ဦးစွာ ဖောက်သည်ချနေသည်ကိုမူ ဖြူမက စိတ်ဝင်စားဟန် မပြ။ သူ့ထက် အလျင်ဦးနှင့်သည်ကို ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

ဘာပဲပြောပြော အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင်တော့ ခြင်ထောင်ကို အသာချမည်ပြုရင်း ဖြူမခုတင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို တိုးတိုး ညည်းပြလိုက်သည်။

"အိုး ဒီအဆိုတော်လား၊ သိသားပဲ"

ဖြူမ အသံထွက်လာ၏။ မနက်ကတော့ နွယ်ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားဟန် တစိုးတစိမျှမပြဘဲ ယခုမှ တစ်ကွက်ကြော၍ လာခြင်းဖြစ်၏။ နွယ်က သီချင်းကို ချက်ချင်းရပ်ပစ်သည်။

"သိရင်ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူလဲ"

ဖြူမ စဉ်းစားဟန်ပြု၏။

"ဟိုလေ ကျော်သူရ ဆိုလား"

နွယ်က နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ် မှဲလိုက်သည်။

"ဟွန်း ဖြီးမနေစမ်းပါနဲ့"

"အမယ် နည်းနည်းမေ့နေလို့ပါ။ တို့အစ်ကိုသူငယ်ချင်း၊ အစ်ကိုနဲ့ သိပ်ခင်တာ၊ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ချောကချောနဲ့၊ အိမ်ကို ခဏခဏလာတယ်"

ဒါတော့ ပိုလွန်းပြီဟု နွယ်စိတ်က ပြောမိသည်။ နေရာတကာ သူများထက် သာချင်တဲ့ ဖြူမပဲ။

"ဒါပေမယ့် သူ့နာမည် ကျော်သူရမဟုတ်ဘူး"

"အေးပါ၊ အဲလိုမျိုး ခပ်ဆန်ဆန်ရယ်ပါဟာ"

"ကျော်ဝဏ္ဏပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"တော်စမ်းပါ"

နွယ်သည် တစ်ဘက်ကိုလှည့်ကာ စောင်ကို ခေါင်းအထိဆွဲခြုံပစ်၏။

"နင်မယုံရင် ဒီတစ်ခါ နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

ဖြူမကလည်း လှမ်း၍ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်၏။ နွယ်က စောင်ခြုံအတွင်းမှ မကြားဟန် ပြုနေလိုက်သည်။

ငယ်ရွယ်သူတို့၏ မရေမရာ ပြောင်းလဲပျံ့လွင့်တတ်သော စိတ်ပေပဲ။ ဘာမဟုတ်တာလေးပေမည့် ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။

ဖြူမကိုကား ကြာကြာအထင်သေး၍ မရပါချေ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ သူ့အစ်ကိုအိမ်သို့ ပြန်နေကျဖြူမသည် အစ်ကိုဖြစ်သူကို အဆောင်သို့ အလည်

မခေါ်စဖူး ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နွယ်နှင့်အစ်ကိုကို တွေ့စေချင်သည်ဆို ကာ နွယ်ကို လာခေါ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုစဉ်ကပင် နွယ်ရင်တွေ ခုန်ကာ ခြေထောက်ကို နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း ဖြူမနောက်သို့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ပါလာရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမျိုးသားနှစ်ယောက် ထိုင် နေသည်ကိုမြင်တော့ နွယ်ခြေတို့က မခိုင်းချင်တော့။

"ဒါ ဖြူမသူငယ်ချင်း နွယ်ပေါ့၊ သူက အစ်ကိုကျော်သီချင်းတွေ ကြိုက်လို့ တဲ့၊ နွယ်ရေ ဒါ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုကျော်ဝဏ္ဏလေ၊ နွယ်ပြောတဲ့ အဆိုတော် ကျော်ဝဏ္ဏပဲ"

ရှက်လိုက်သည်မှာ မပြောနှင့်။ ကွယ်ရာတွင် မည်မျှပင် စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုစေကာမူ ရင်ဆိုင်တွေ့သည့် သတ္တိမရှိ၊ ဖြူမက နွယ်ထက်ငယ်သူမို့ သွက်သွက်လက်လက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသမျှ နှလုံးသားလှုပ်ခတ်စ နွယ် ရင်မှာ ရှက်ရွံ့မှုများဖြင့် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ နွယ်ဘဝတွင် သူစိမ်း ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား အသိမိတ်ဆွေဖွဲ့မိသည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

"နာမည်က နွယ်တဲ့လား"

"နွယ်နွယ်ဗိုပါ"

သူသည် ဖြူမပြောသလို လူချောတစ်ယောက်ပင်။ ပြီးတော့ ပြုံး၍ ညင် ညင်သာသာ စကားပြောတတ်ပုံသည်လည်း နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။

"မနွယ်နွယ်ဗိုက ဘယ်မြို့ကလဲ"

"ဇာတိကတော့ မန္တလေးပါ၊ ခုတော့ ဖေဖေတာဝန်အရ မြိတ်မှာနေရ တယ်"

နွယ်သည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံရှေ့တွင် စကားကို သတိထားပြောနေရ၍ လူ

ကြွေရှင်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ အသက် ၂၀ ပြည့်လုနီးပြီ ဆိုတော့လည်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်သည် နွယ်ကိုယ်တွင် ပူးကပ်စပြုလေပြီ။ ဖြူမကမူ နွယ် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ရယ်လို့ ချည်းနေသည်။ ပြီးတော့ သည်တစ်ချိလည်း နွယ်ကို အနိုင်ရပြန်သည်မို့ ကျေနပ်နေပုံရလေသည်။

ထိုနေ့က ဧည့်ခန်းထဲမှအထွက်တွင် သူက ဖြူမခေါင်းကို ပုတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသွားသည်။ ဖြူမနှင့်သူ ရင်းနှီးသည်ကို ကြည့်ကာ မ နာလိုဖြစ်မိသည့်ကြားမှ ဘာပြောသွားတာလဲဟု မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင် မေးမိသည်။ ဖြူမကမူ ကလေးဆန်ဆန်ပင် ပြုံးရယ်ကာ နွယ်ကို အမှန် အတိုင်း ပြန်ပြောပြသည်။

"ကြောင်မလေး သူငယ်ချင်းက လှသားပဲတဲ့"

မေမေသာသိလျှင်ဖြင့် ကျောင်းနေဖို့ လွှတ်လိုက်တာ ရည်းစားထားရပါ မို့လားဆိုပြီး ငယ်ထိပ်ကို ယောက်မဖြင့် နာနာခေါက်ပေမည်။ ဇောင်းက လွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းလိုပဲဟုလည်း လွတ်လပ်ခြင်းကို အလွဲသုံးစားလုပ်သော နွယ်ကို မြည်တွန်ပေဦးမည်။ အရွယ်ရောက်သည့် သမီးပျိုတစ်ယောက်၏ တာဝန်သည် မည်မျှကြီးမားကြောင်းကိုလည်းမေမေ ညည်းမိမည်ပင်။

နွယ်ကမူ သူသည် အဆုံးစွန်ထိမိုက်ဖို့ စိတ်မကူးပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ကာ ကွယ်ရင်း စောဒကတက်နေမိသည်။ မေမေတို့ ဆန္ဒပြည့်ဝကြမည်ဖြစ်သလို နွယ်ဘဝရည်မှန်းချက်ကိုလည်း မပျက်စေရဟုနွယ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်သည်။ နွယ်ဘဝတွင် ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်သင်ယူပြီး ညီမငယ်တို့ ကို တစ်လှည့် တာဝန်ယူဦးမည်။ မောင်သည် နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟု နွယ် ယုံ၏။ သည်လိုသာဆိုလျှင်ဖြင့် ငယ်ရွယ်

သူတို့၏ ညွတ်ပျောင်းလွယ်သော သဘောနောက်တွင် ထိန်းသိမ်းပဲ့ကိုင်မှု လေး ရှိနေသေးသည်မို့ မေမေခွင့်လွှတ်တန်ကောင်းပေမည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကြီးကြီးမြဲဆီ တိုးတိုးခွင့်ပန်ပြီး ဖြူမတို့အိမ် အလည် လိုက်သွားတတ်တာ၊ ဧည့်ခန်းမှာ စကားထိုင်ပြောတတ်တာ၊ ဆရာမကြီး မသိအောင် စာ ခိုးဖတ်တာ တွေကိုတော့ မေမေခွင့်လွှတ်မည် မထင်။ ယောက်ျားလေးများနှင့် ဘုရားစုံဖူးတတ် ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း စကား ထိုင်ပြောတတ်တာတွေကိုလည်း မေမေ ကြည်ဖြူမည် မဟုတ်။ သို့သော် နွယ်ဘဝ၌ ထိုတစ်ဒင်္ဂလေးသည်သာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ကြိုတင်သိထားလျှင် သည့်ထက်ပင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့မိလိမ့်မည် ထင်သည်။

"နွယ်နဲ့ စကားပြောရင်လေ သက်ပြင်း ခဏခဏ ချတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြူမက ပြောတာ၊ နွယ်က အဘွားကြီးလေး ကျနေတာပဲတဲ့"

"ဪ... ဖြူမတို့ဘဝကတော့ လွတ်လပ်တယ်၊ ပြည့်စုံတယ်၊ အပူအပင် မရှိဘူး၊ အိမ်မှာ ဖြူမက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်နေကြတာ၊ နွယ်ဘဝကတော့ တာဝန်တွေ အများကြီးရှိတယ်လေ"

ဖြူမသည် မောင့်လိုပင် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး၏သမီး၊ နယ်ပြောင်းရာတွင် ခေါ်မသွားလို၍ ရန်ကုန်တွင် ဘော်ဒါအပ်ကာ ကျောင်းထားသည်။ ရန်ကုန်တွင် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသည်။ အဒေါ်အရင်းများ ရှိသည်။ သူတို့ကလည်း ပြည့်စုံသော အသိုင်းအဝိုင်းမှဖြစ်သည်။ ဖြူမကို ချစ်လည်း ချစ်၊ အလိုလည်းလိုက်ကြသည်။ ဖြူမ ဘဝက အပူအပင်ကင်းသည်။

နွယ်မှာက ကြီးကြီးမြဲတို့ရှိသည် ဆိုစေကာမူ ကြီးကြီးမြဲတို့ကလည်း စည်းစနစ်ကြီးသည်။ ပြီးတော့ နွယ်တာဝန်ကိုလွဲ၍ ဖြည့်စွမ်း ထမ်းပိုးမည့်သူမရှိ။ ဖေဖေ ရဲအရာရှိလစာသည် မေမေ အကိုင်အတွယ် တတ်၍သာ နွယ်ကို

ကျောင်းပို့နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နွယ်က သမီးအကြီးဆုံး။ နွယ်ကို အိမ်မှလွှတ်လိုက် ကတည်းကပင် နောင်ထမ်းဆောင်ရမည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တို့ကို ကျောပေါ်တင်ပေးလိုက်သည့်နွယ် ဖြစ်၏။ သည်တော့လည်း ဖြူမနှင့် နွယ်တို့က လောကအလယ်တွင် ငယ်ရွယ်သူတို့ဘဝ ပျော်ကြသည်ခြင်း အတူတူ ခံစားချက်ချင်းတော့ ကွဲလွဲကြလေသည်။ ပြီးတော့ ဖြူမသည်နွယ် ထက် အသက်ငယ်စွာဖြင့် ကျောင်းပညာကို သင်ယူနေရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထင်၏။ ဖြူမသည် နွယ်လိုညွတ်ပျောင်းခံစားတတ်သောစိတ် မျိုး မရှိသေး။ ပွင့်လင်း လွတ်လပ်စွာ နေတတ်သော ဉာဉ်ကလေးသာ ချစ်စ ဖွယ် ခိုအောင်းနေလေသည်။ နွယ်ကမူ လှိုက်လှဲခုံမင်တတ်သော စိတ်ဖြင့် မောင့်ကို ချစ်မိသည်အထိ ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးခဲ့မိသည်။

"နွယ် စာမေးပွဲအောင်အောင် ကြိုးစားနော်၊ ဒါမှ တက္ကသိုလ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွဲကြရမှာ၊ ခုတော့ နွယ်ကိုချစ်ရတာ အားမရဘူး"

"နွယ် ကြိုးစားပါ့မယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်အတွက်ကော၊ ဖေဖေ မေမေတို့ အတွက်ကော၊ ညီမလေးတွေ အတွက်ကော"

"ဟော ကြည့်၊ ဒီညီမလေးတွေက ပါလာပြန်ပြီ"

"နွယ်ဘဝမှာ သူတို့ကို ထားခဲ့လို့ မရဘူးလို့ ပြောပြီးပြီကောရှင်"

မောင်နှင့် ချစ်ပြီးကာမှ နွယ်သည် ပိုလို့ပင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာသည်ဟု ဖြူမက ဆိုလေသည်။ ယခင်ကလို စကားနိုင်လှရင်း ရန်ဖြစ်တတ်တာမျိုး ပင် နွယ်တွင်မရှိတော့။ နွယ်ဘဝ ရည်မှန်းချက်များတွင် မောင်နှင့် ဆုံစည်း ရရေးတစ်ခုပင် ပိုလာခဲ့ပြီမို့ နွယ်တစ်ယောက်ပိုလို့ ရင့်ကျက်လာလေ သလား မဆိုနိုင်။

"မောင်က ခု တတိယနှစ်ဆိုတော့ နွယ်နဲ့တစ်နှစ်တည်းပဲ တက္ကသိုလ်မှာ အတူနေရမှာနော်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းပါတယ်လေ၊ နွယ်ဘွဲ့ ရတဲ့အချိန်မှာ

မောင်က အလုပ်လုပ်နေပြီဆိုတော့"

"မောင်တို့ ချက်ချင်း လက်ထပ်နိုင်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

ခေတ္တခဏ ခွဲခွာရမည် ဟူသော အသိကပင် ရင်ကို သည်မျှပူလောင်စေပါလျှင် ထာဝရခွဲခွာရမည် ဆိုပါက မည်မျှပူဆွေးရမည်နည်း။ မမှန်းဆနိုင်ပါပြီ။

ထိုနေ့က နှုတ်ဆက်ပွဲအဖြစ် ဖြူမတို့အိမ်မှာ ထမင်းလက်ဆုံစားကြသည်။ စာမေးပွဲလည်း ပြီးပြီ၊ မိဘတွေနှင့်လည်း တွေ့ရတော့မည်မို့ ဖြူမအသံ စီစီညံနေသလောက် နွယ်ကမူ တိတ်ဆိတ်ငေးမော နေမိသည်။ ဘာကြောင့်များ ဖြူမလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ပညာချည်း သက်သက် မသင်ယူခဲ့မိပါလိမ့်ဟုလည်း နွယ်ကိုယ်နွယ် အပြစ်တင်မိသည်။

မောင်နှင့်နွယ်တို့ တွေ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ သို့သော် နွယ်ရင်မှာတော့ အနှစ်နှစ်အလလ ချစ်ခဲ့ရသူလို သံယောဇဉ်တွေ ကြီးမားနေမိသည်။ အိမ်အပြန်တွင် ချစ်တတ်သည့် နှလုံးသားကိုပါ ပိုက်သွားသည်ကို မေမေ သိပါက ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။

မောင်ကမူ နွယ်ကို ပြုံးရယ်စေရန် ကြိုးစားဖြေဖျော်နေ၏။ နွယ်အနှစ်သက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုကာ နွယ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ မောင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ နွယ်လိုလေးလေးနက်နက် မရှိသည်မှာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ ကျင်လည်နေသော၊ ရုပ်လည်းချောသော၊ နာမည်လည်း ကျော်ကြားစပြုသော မောင့်လိုယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ လွယ်လွယ်နှင့် ယုံကြည်စွဲလမ်းမိပါလိမ့်။ လူ့ဘဝကို ခြေဆန့်ကြည့်မိကာစ တွေ့ကြုံရတတ်မြဲ ဖြစ်သော အမှားမျိုးကို ကျူးလွန်မိခဲ့ချေပြီထင်၏။ ယခုမှတော့ ခြေလှမ်းကို ဆုတ်သော်လည်း အကြောင်းထူးမည်မ

ထင်။

"ဘာတွေတွေးနေလဲ နွယ်၊ ကျောင်းဖွင့်လို့ နွယ်ပြန်ရောက်ရင် ရှေ့လျှောက် ပျော်ဖို့ချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ နွယ် စာမေးပွဲလဲ ဖြေနိုင်တယ်ဆို ဒီလောက် မမှိုင်းပါနဲ့ နွယ်ရာ"

မောင်ကမူ အများရှေ့မှာမို့ ခါတိုင်းလို နွယ်ဆံပင်ရှည်လေးများကို ပွတ်သပ်မပေးနိုင်ဘဲ နှုတ်ဖြင့် ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်သားပဲ နွယ်ကလဲ၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် ပျော်ဖို့ကို ကြိုတွေးထားစမ်းပါ"

ဖြူမကမူ တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၏ အငွေ့ အသက်ကို ကြိုတင်ရှူရှိုက်ရင်း အနာဂတ်ကိုတွေးကာ ပျော်နေလေသည်။

"မဟုတ်ဘူး ဖြူမရယ်၊ နွယ်လေ သိပ်စိတ်လေးတာပဲ၊ နွယ်ပြန်မှ ပြန်လာရပါ့မလား မသိဘူးကွယ်"

"နွယ်က စိုးရိမ်ကြီးတာပါကွာ၊ နွယ် စာမေးပွဲလဲ မကျနိုင်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲအောင်ရင် နွယ် ကျောင်းဆက်နေရမှာ သေချာရဲ့သားနဲ့ အလကား တွေးပူတယ်ကွယ် နွယ်က"

ထိုနေ့က ဖြူမတို့လို နွယ် မပျော်နိုင်သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးမြဲမြဲ ခွင့်ပန်လာသည်မို့ နွယ်တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသေးသည်။ ညစာကိုလည်း အပြင်မှာစားကြသည်။ ဖြူမတို့ မောင်နှမက အိမ်အရောက်လိုက်ပို့တော့ မောင်က လမ်းထိပ်မှာဆင်းလို့ ချန်နေရစ်သည်။

အိမ်ရောက်လျှင် ဆူညံငြင်းခုံနံ့၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေမြဲဖြစ်သော နွယ်ကို ကြည့်ကာ ကြီးကြီးမြဲမြဲ အကဲခတ်လေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူလည်း ငယ်ရွယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်နှစ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနေရတော့မှာဟု ကြီးကြီးမြဲမြဲ ဖြေသိမ့်သည်။ သို့သော် ပြန်ခါနီး

လက်အုပ်ချီရင်း ချော်လဲရောထိုင်ကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျသွားသော တူမ ဖြစ်သူကိုမူ နားမလည်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

ငယ်ရွယ်သူတို့ရဲ့ ပျံ့လွင့်ထွေပြားသော စိတ်သဘောပေပဲ။

တစ်အိမ်လုံးသည် ဆူညံစွာ သက်ဝင်လှုပ်ရှား လာလေသည်။ ညီမငယ် တို့၏ စူးစမ်းမေးမြန်းသံ၊ ပြန်လည်တိုင်တောသံ၊ ကွဲကွာနေရစဉ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲသမျှ ပြန်လည်ပြောပြသံတို့ဖြင့် စီ၍နေသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့သည်လည်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်သော အပြုံးဖြင့် ပီတိဖုံး၍ နေကြလေ သည်။ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော နွယ်တို့ရဲ့ ဘုံရိပ်သာလေးပါပဲ။ တဒင်္ဂ တော့ မောင့်ကို မေ့သွားပြန်သည်။ တွေ့ဆုံရစဉ်ခဏ စိတ်လှုပ်ရှား ညွှတ် ပြောင်းခဲ့သည်ထင်ရဲ့။ သည်အကြောင်းတွေကို ဖေဖေ မေမေတို့ မသိအောင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေပစ်ရပေမည်။ မောင့်ကို ကဏ္ဍာခြား၍ ထားရပေဦး မည်။

တစ်အိမ်လုံးသည် နွယ်အဆင်အပြင် အမွမ်းအမံတို့ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ၍လာသည်။ အပြောအဆို အနေအထိုင်ကအစ ပြောင်းလဲလာ သော နွယ်ကို မေမေပင် အံ့ဩစ ပြုလာလေသည်။ ညီမငယ်တို့ကို ဆက်ဆံ ရာတွင်ပင် နွယ်အသံသည် လူကြီးဆန်၍နေလေပြီ။ သည်တော့လည်း မေမေသည် နွယ်ကို လူရာသူရာသွင်းကာ တိုးတိုးဖော်အဖြစ် အားကိုးစပြု လာသည်။

"သမီးဖေဖေ လစာနဲ့ အိမ်စရိတ်နဲ့က ကာမိရုံလေးရှိတယ်သမီး၊ သမီးတို့ ပညာရေးကိုတော့ မေမေ မမေမေ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အားပေးရမှာပဲ၊ မေမေ အလုပ် လုပ်ထားတာလေးတွေ ရှိတယ်လေ၊ သမီးကလဲ အစစအရာရာ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ညီမလေးတွေကို ဦးဆောင်ဖို့လိုတယ်"

ယခင်ကလို ထိပ်မပုတ် ခေါင်းမခေါက်ဘဲ နွယ်ကို အားကိုးတကြီး တိုင်ပင် လာ၍ နွယ် တစ်အား တက်ရပြန်သည်။ နွယ်တို့မှာသမီး မိန်းကလေးချည်း ဆိုတော့ စိုးရိမ်သင့်သည်သာ။ ယခုတော့ မေမေ့အပူသည် နွယ်ဆီသို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ရောက်လာလေသည်။ ပြီးတော့ တော်ရုံပြဿနာကို ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူကို နားမပူဘဲ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းတတ်သော မေမေ့ အရည်အချင်းကိုလည်း သိနားလည်ခဲ့ရသည်။

"သွား သမီး၊ ဒီနေ့ အောင်ဇေယျ ဆိုက်တယ်၊ မေမေမှာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါရဲ့ လားလို့ မသန်းခင်ကို သွားမေး၊ ငွေပေါ်ရင် တစ်ဝက် ပြန်ပေးဖို့လဲ မှာလိုက် တယ်လို့"

မြိတ်မြို့မှာတော့ တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရှာမည်ဆိုလျှင် မှောင်ခိုနှင့် ကင်းနိုင်သူမရှိ။ လူကကင်းသည့်တိုင် ငွေက မကင်း။ ငွေများများ ကိုင်နိုင် သူက အရင်းအနှီးများများ ဆုပ်ကာ လုပ်နိုင်သည်။ ငွေနည်းနည်းရှိသူက လည်း အလကားမနေ။ ခေါက်ပြန်ကြေး ပေးလျှင် ၁၀၀ကို ၄၀ ရနိုင်သည်။ လိုအပ်တာလေးတွေလည်း မှာလိုက မှာနိုင်သေးသည်။

နွယ်တို့ကို မေမေက မညှိုးမနွမ်းစေအောင် ဝတ်စေ၊ စားစေ၊ သုံးစေ နိုင်သည်မှာလည်း မေမေ့ တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ မည်။ မေမေသည် အရာရာကို ဖေဖေ့အား အသိမပေးကောင်းဟု ယူဆကာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ရှာလေသည်။ ယခုတော့ နွယ်ကို တိုင်ပင်၍ရပေပြီ။

"ရေနံဆီက မသုံးလောက်ဘူးသမီး၊ ဌာနတွင်းကရတဲ့ ရေနံဆီကို ပြန် ရောင်းလိုက်၊ မီးသွေးတစ်အိတ် ပြန်ဝယ်ထား"

မေမေသည် အရာရာကို နွယ်ကိုလွှဲနေပေပြီ။ မထင်မှတ်သော ကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့မည်ကိုသာ ကြိုတင်သိလျှင် သည့်ထက်မကများ နွယ်ကို ပုံအပ်သွား

လေမလားမသိ။

တွေးလိုက်လျှင် မေ့ရက်စရာမရှိ။

မေမေသည် ဖြူဝင်းစိုပြည်ကာ အရွယ်တင်လွန်းသဖြင့် နွယ်တို့နှင့် ရောထိုင်နေလျှင် ညီအစ်မတစ်တွေလားဟု ထင်မှတ်မှားကြရသည်။ ပြီး မေမေတွင် ရောဂါ ထူးထူးထွေထွေမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ မောတတ်တာလေးပဲ ဆိုစရာရှိသည်။

စဉ်းစားလေလေ ဖြေနိုင်စရာမရှိလေလေ။ ကြမ္မာဆိုးဝင်သောနေ့ကို လူဘဝမှာ ဖယ်ရှား၍ရလျှင် ဖယ်ရှားပစ်ချင်သည်။ ထိုနေ့က မေမေသည် ဖေဖေ ထမင်းပြန်စားသည်ကို စောင့်ရင်း ပြုနေကျ ဝတ္တရားအတိုင်း ဖိနပ်ကို ကိုယ်တိုင်ချွတ်ပေးသည်။ ဦးထုပ်နှင့် ဖိုင်တွဲကို ယူကာ နေရာတကျ သိမ်းသည်။ အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းပွဲတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခူးခပ်ကျွေးသည်။ ဖေဖေ ရုံးသို့ ပြန်ထွက်သွားချိန် တွင်မှ "ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လိုက်တာ" ဟု ဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ညီအစ်မတစ်တွေ စုံစုံလင်လင် ရှိနေလေသည်။ အကြော်ပူပူနှင့် ပအုန်းရည်ကိုတို့ကာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြဆဲ ညီမထွေးလေး သိတာက "မေမေ့ကို အကြော်စားရအောင် သွားခေါ်ဦးမယ်" ဆိုကာ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော ညီမငယ်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖျော့နေလေသည်။

"မမ မေမေ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ခေါ်လိုလဲမရဘူး"

နွယ်တို့တစ်တွေ အခန်းထဲ ပြေးလွှား ဝင်ရောက် သွားချိန်တွင် မေမေသည် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရဟန် မိန်းမောနေလေပြီ။ နွယ်တို့အိမ်မှာ မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသဖြင့် ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ရသေးသည်။ ကားပါလာမှ မေမေ့ကို ဆေးရုံပို့ရသည်။ ဗျာများလိုက်ကြသည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိ။

မိန်းကလေးတွေချည်းမို့ ကြိရာမရတိုင်း ငိုလို့ချည်းသာ နေမိကြသည်။

လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာ နွယ်တို့ကို မေမေခွဲခွာသွားသည်မှာ ဘယ်လိုမှ ယုံရက်စရာမရှိ။ လူ့ဘဝတွင် သည်မျှ မြန်ဆန်သော ပြောင်းလဲမှုမျိုး ရှိတတ်သည်ကိုလည်း နွယ် မသိခဲ့သေး။ မေမေရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည် ဆိုသည်မှာ နွယ်တို့ ညီအစ်မတစ်တွေအတွက် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်သည့်နှယ် ဖြစ်နေလေသည်။

မေမေ့အလောင်းကို မြေချရစဉ်က ညီမငယ်တွေကို ထွေးပိုက်နေရသဖြင့် နွယ် လွတ်လပ်စွာ ငိုကြွေးခြင်းပင်မပြုနိုင်။ ညီမအထွေးလေး၏ လက်ကို မေမေ့အလောင်းမှ ခွာချလိုက်တိုင်း ပုံ၍ပုံ၍လဲသွားသဖြင့် တစ်မြို့လုံးက စုတ်သပ်မဆုံးကြ။

မေမေ့အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ရန် မေမေ့ကိုယ်စားနွယ် ကိုယ်တိုင် စီမံရသည့်အခါတွင်မှ သောကဝေဒနာသည် နွယ်ကို တဖြည့်ဖြည့် လောင်ကျွမ်းစပြုလေသည်။

မေမေသည် မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ဘဝကို နွယ်ဆီတွင် ပုံအပ်ခဲ့လေပြီ တကား။

တစ်အိမ်လုံးသည် ကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးပမာ ချောက်ချားစွာ ရပ်တည်နေလေသည်။ ရယ်သံ မောသံ စကားပြောသံတို့သည် တစ်စတစ်စ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လောကကြီး၏ အဓိပ္ပါယ် ကင်းမဲ့ပုံသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှား၍လာလေသည်။

စောစောက လောကဝတ်အရ လာရောက်စားသောက်သွားသော လူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ တကယ်တမ်းကျ

တော့ ကိုယ့်ဘဝဒုက္ခကို ကိုယ်သာ ခံစားကြစတမ်း ဟူသည့်သဘောပင်။ နှမြောတသစ္စာလာရောက် သတင်းမေးမြန်းသူတို့ သည်လည်း ကိုယ်အရေး ကိုယ့်ကိစ္စဖြင့် လုံးပန်းလှုပ်ရှား နေကြရောမည်။ ကိုယ့်ဘဝကို မည်သူကမျှ မျှဝေခံစားနိုင်သည် မဟုတ်။ လောကဝတ်အရ ခေတ္တခဏ ဖြေသိမ့်အားပေး ရုံမှ လွဲ၍ တစ်ယောက်ဘဝကို တစ်ယောက်က မည်သို့လျှင် ကူညီထမ်းပိုး နိုင်မည်လဲ။

"သမီး"

ဖေဖေက ပြတင်းဝတွင် အားလျော့စွာ မှီတွယ်နေသော နွယ်ကို တိုးတိတ် ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ဖေဖေရုပ်သွင်သည် အလွန်အမင်း အိုစာသွားလေပြီကော။ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှ ဆွေဆွေ၏ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဆေးနေသံကိုတလှုပ်လှုပ်ကြားနေရသည်။ ညီမ အငယ်နှစ်ယောက်သည် မောမောနှင့်အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ တစ်ခုခုလို နေသည်မှာ မည်သို့မျှ ဖုံးကွယ်၍မရ။

'သမီး'

"ရှင် ဖေဖေ"

နွယ်အသံသည် ရှိုက်သံနှင့် ရောထွက်သွားသည်။

"သမီး မငိုနဲ့တော့လေ"

ဖြေသိမ့်သူကပင် အသံတွေတုန်နေလေသည်။ ဖေဖေ မျက်ဝန်းမှ မျက် ရည်စက်တို့ကို မမြင်လို၍ ပြတင်းဝသို့ ပြန်လှည့်မိပြန်သည်။

"အားမငယ်နဲ့သမီး၊ သမီးမေမေမရှိပေမယ့် ဖေဖေရှိတယ်။ ဖေဖေသမီး တွေ မညှိုးငယ်ရအောင် ဖေဖေ ထားပါ့မယ်ကွယ်။ ပြီးတော့ သမီး ကျောင်း ဆက်တက်ဖို့လဲ ဖေဖေတာဝန်ယူတယ်သမီး"

နွယ်ခေါင်းသည် ဖေဖေဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လာလေသည်။

"အို ဖေဖေ၊ သမီးအတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့၊ မစဉ်းစားနဲ့၊ ညီမလေးတွေ အတွက်သာ စဉ်းစားပါ၊ မေမေ့ကိုယ်စား ညီမလေးတွေတာဝန်ကို သမီးယူ ပါမယ်၊ လစ်လပ်သွားတဲ့ မေမေ့နေရာက နေပြီးအိမ်တာဝန်ကို သမီးယူပါ မယ်၊ သမီး တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ပါဘူးဖေဖေ၊ သမီး ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ"

နွယ်သည် ဖေဖေရင်ခွင်တွင် ခေါင်းအပ်ကာ မေမေဆုံးသည့်နောက်ပိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုချလိုက်လေသည်။

နွယ်ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးသည် စောစီးစွာပင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ချေ၏။

"ဖြစ်ရလေ နွယ်ရယ်၊ မောင့်ဆီကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ"

မျှော်လင့်သော အချိန်သို့ကား ရောက်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ရောက်လာရသည့် အခြေအနေက မျှော်လင့်ခဲ့သလို မဟုတ်တော့။ တက္ကသိုလ်မှ ကံကော်ရိပ် သည် နွယ်ဘဝအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မလာခဲ့ပါ ပါချေ။ နွယ်သည်သာ မောင့် ကိုတွေ့ဆုံရန် ခေတ္တအလည်လာခဲ့ရသည်။ မောင်ကမူ နွယ်ကို မျှော်လင့်နေ ဆဲတည်း။

"နွယ် အောင်စာရင်း ထွက်ထွက်ချင်း ရောက်လာမယ်လို့ မောင် ထင်ခဲ့ တာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်မကျသေးပါဘူး၊ နွယ် ကျောင်းဆက်တက်မယ် မဟုတ်လားဟင်"

နွယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းသည်။

"ကျောင်းတွေ ဖွင့်နေပြီပဲ မောင်ရယ်၊ နွယ် ဘယ်တက္ကသိုလ်ကိုမှ လျှောက်လွှာမတင်ခဲ့ပါဘူး၊ နွယ် မောင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့လာခဲ့တာ"

"အို မဟုတ်တာပဲ နွယ်ရယ်၊ မောင် ခု နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီ။ မောင့်မှာ

ဖေဖေတို့ပေးတဲ့ ငွေအပြင် အပိုဝင်ငွေလဲ ရှိပါတယ်။ နွယ်ကို မောင် တာဝန် ယူမယ်။ နွယ် ကျောင်းဆက်တက်ပါကွယ်"

မောင်သည် နွယ်ဆံပင်လေးများကို ပွတ်သပ်ချော့မြူရင်း နွယ်ကို အားပေးစကားဆိုလာသည်။

"မောင့်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်။ မှန်တာပြောရရင်မောင့်ကို နွယ် ချစ်သာချစ်ခဲ့ရတယ် မောင့်အချစ်ကိုတော့ မယုံမရဲဘဲ။ နွယ်တာဝန်ကို မောင်ယူမယ်ဆိုတော့ မောင့်စေတနာကို နွယ်လေးစားပါတယ် အားလဲကိုး ပါတယ်မောင်။ ဒါပေမယ့် မောင်ရယ် နွယ်ဘဝမှာ နွယ်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းထွက်လို့မှ မရဘဲမောင်ရယ်"

ကံ့ကော်ရိပ်သည် ချစ်သူတို့အတွက် အေးချမ်းမှုကို မဆောင်ကြဉ်းနိုင် တော့။ နွယ်တို့နှစ်ဦး၏ ရင်သည် ခွဲခွာခြင်း အတိတ်နိမိတ်ကြောင့် ပူလောင်၍လာလေသည်။

"ဒီလိုဆို နွယ်ကို မောင်ဘယ်တော့ လက်ထပ်ရမှာလဲနွယ်"

"မောင် နွယ်ကိုစောင့်နိုင်မယ်လားဟင်၊ အို နွယ်ကို စောင့်ခိုင်းရင် နွယ် ဘယ်တရားပျံ့မလဲကွယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲ နွယ်"

"ညီမလေးဆွေဆွေဗို ဘွဲ့ရတဲ့အထိလေ"

မောင့်အပြုံးသည် အားတက်စဖွယ် ပေါ်ပေါက်၍လာလေသည်။

"နွယ်ကို မောင် သိပ်သနားတယ်အချစ်ရယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ချစ်စရာ လေးဆိုပြီး ချစ်ခဲ့ရတယ်၊ ခုတော့ သနားစရာမို့ သနားရပြန်ပြီ။ နွယ်ကို မောင်စောင့်ပျံ့မယ်ကွယ်၊ စောင့်ပျံ့မယ် အချစ်ရယ်"

ချစ်သူတို့၏ အားပေးစကားသည် တစ်လောကလုံးကို ပြေး၍ ရင်ဆိုင်ဝံ့

သော သတ္တိကိုပင် ပေးခဲ့လေပြီ။ မောင့်ကတိနှင့် မောင့်သစ္စာစကားကို နွယ်
အကြွင်းမဲ့ပင် ယုံကြည်ခဲ့မိပါလေသည်။ မောင်တစ်ယောက်လုံး နွယ်နောက်
မှာ ရှိနေမှတော့ လောကကြီးသည် နွယ်ထင်သလောက် အားလျော့စရာ မ
ကောင်းသေးပါလားဟု ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိလေသည်။
